

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 34271

гр. София, 15.12.2022 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 175 СЪСТАВ, в закрито заседание на петнадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: П. ИВ. МИНЧЕВ

като разгледа докладваното от П. ИВ. МИНЧЕВ Гражданско дело № 20221110127385 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба на Й. В. В. срещу „Вива Кредит“ ООД.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът е подал отговор на исковата молба.

С исковата молба са представени документи, които са допустими, относими и необходими за изясняване на делото от фактическа страна, поради което следва да се приемат като писмени доказателства.

Налице са предпоставките за насрочване на делото за разглеждане в открито съдебно заседание.

Така мотивиран, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

НАСРОЧВА открито съдебно заседание на **07.02.2023 г. от 10,15 часа**, за когато да се призоват страните, като им се изпрати препис от настоящото определение, а на ищеца – препис от отговора на исковата молба.

ПРИЕМА представените от ищеца писмени доказателства.

ИЗГОТВЯ следния проект за доклад на основание чл. 140, ал. 3 вр. чл. 146, ал. 1 и ал. 2 ГПК:

Предявен е отрицателен установителен иск с правно основание чл. 124, ал. 1 от ГПК от Й. В. В. срещу „Вива Кредит“ ООД, с искане да се признае за установено спрямо ответника, че ищецът не му дължи сумата от 838,80 лева, представляваща неустойка за непредставено обезпечение на основание чл. 4, ал. 2 от Договор за паричен заем Standart 14 № 5731447 от 10.09.2021 г.

В исковата молба се твърди, че на 10.09.2021 г. между страните е сключен Договор за паричен заем Standart 14 № 5731447, по силата на който ответното дружество предоставило заем в размер на 2 000 лв. на ищцата, която се задължила да върне предоставената сума в срок до 04.12.2022 г. на 30 двуседмични вноски, при фиксиран годишен лихвен процент от 40,32 % и годишен процент на разходите 49,37 %. В чл.4, ал. 1 от Договора било посочено, че заемателят се задължава в 3-дневен срок от усвояване на сумата по договора да предостави на заемодателя едно от следните обезпечения: поръчител - физическо лице, което да представи на заемодателя бележка от работодателя си, издадена не по-рано от 3 дни от деня на представяне и отговаря на следните изисквания - да е навършило 21 годишна възраст; да работи на безсрочен трудов договор; да има минимален стаж при настоящия си

работодател 6 месеца и минимален осигурителен доход в размер на 1000 лв.; през последните 5 (пет) години да няма кредитна история в Централен Кредитен Регистър към БНБ или да има кредитна история със статус „период просрочие от 0 до 30 дни“; да не е поръчител по друг договор за паричен заем и да няма сключен договор за паричен заем в качеството си на заемател; или банкова гаранция, която да е издадена след усвояване на паричния заем, в размер на цялото задължение на заемателя по договора, валидна 30 дни след падежа за плащане по договора. Сочи, че съгласно погасителния план, всяка вноска по заема била в размер на 125,81 лв. и включвала част от дължимите главница, лихва и такса за експресно разглеждане. В чл.4, ал.2 от Договора било посочено, че в случай на неизпълнение на задължението за предоставяне на обезпечение, заемателят дължи неустойка в размер на 838,80 лв., като страните се уговорили, неустойката да се разсрочи и да се заплаща на равни части към всяка от погасителните вноски, като в този случай дължимата вноска възлизала на сумата от 153,77 лв., а общото задължение по Договора – на сумата от 4 613,10 лв. Ищецът твърди, че в случая е налице накърняване на добрите нрави и развива съображения, че последното е налице, когато се нарушава правен принцип. Такъв основен принцип сочи, че е добросъвестността в гражданските и търговски взаимоотношения, а целта на неговото спазване, както и на принципа на справедливостта, излага, че е да се предотврати несправедливото облагодетелстване на едната страна за сметка на другата. Поддържа, че неустойката по договора не отговаря на изискванията на ЗПК и Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2008 г. относно договорите за потребителски кредити. Развива подробно, че задължение на заемотателя е да направи оценка на кредитоспособността на потребителя преди сключване на договора и в тази връзка сочи, че на практика клаузата за неустойка прехвърля риска от неизпълнение на задълженията на финансовата институция за предварителна оценка на платежоспособността на длъжника върху самия длъжник и води до допълнително увеличаване на размера на задълженията. Поддържа, че клаузата за неустойка се намира в пряко противоречие с преследваната от закона цел. Излага подробно, че неустойка за неизпълнение на акцесорно задължение, което не е свързано пряко с претърпени вреди, е пример за неустойка, която излиза извън присъщите си функции и цели постигане на неоснователно обогатяване. Счита, че клаузата за предоставяне на обезпечение след сключване на договора, цели да заобиколи нормата на чл. 16 от ЗПК, поради което твърди, че съгласно чл. 21, ал. 1 от ЗПК, същата се явява нищожна. Излага, че предвидената „неустойка“ доколкото се плаща заедно с вноските за главница и лихва, представлява допълнителна печалба за заемотателя, поради което отново сочи, че тя противоречи на добрите нрави, тъй като цели неоснователно да обогати кредитора. Освен изложеното сочи, че и претендираната неустойка е следвало да се включи в процента на ГПР. Доколкото последното не е сторено счита, че в случая е налице и разминаване между посочения в Договора ГПР и действителния размер на ГПР. Описаното счита, че води до недействителност на договора и излага, че потребителят следва да върне само чистата стойност на кредита. В заключение поддържа, че не дължи заплащане на неустойка, тъй като клаузата противоречи на добрите нрави, в разрез е с принципа на добросъвестността при договарянето, и води до заобикаляне на закона. Към датата на подаване на исковата молба, ищцата твърди, че е заплатила сума в общ размер на 214 лв. (на 29.11.2021 г. - 200 лв. и на 02.12.2021 г. – 14 лв.), с която счита, че е погасила част от задължението си за главница и лихва, но не и за неустойка. При тези твърдения моли съда да уважи предявения иск. Претендира разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба, с който предявеният иск се оспорва като неоснователен. Ответникът не оспорва, че страните са сключили Договор за паричен заем Standart 14 № 5731447 със соченото в исковата молба съдържание. Излага, че към момента ищцата е платила само първата вноска и е преустановила изпълнението на задълженията по договора. Поддържа, че ищецът е имал две възможности за обезпечение на задължението, но т.к. не е предоставил обезпечение за него автоматично се породило задължението да заплати неустойка, която твърди, че е във фиксиран размер, посочен в договора. Излага подробно, че ищецът е имал възможност да

изпълни изискването за предоставяне на обезпечение, за което сочи, че е бил предоставен и разумен срок. Твърди, че е изпълнил задълженията си да извърши оценка на кредитоспособността на потребителя преди сключване на договора. Аргументира, че неустойката не е включена в размер на ГПР, доколкото в него не се включвали разходите, които потребителят заплащал при неизпълнение на задължения по договора за кредит. Освен посоченото, сочи, че ГПР включва разходите към момента на сключване на договора, а неустойката към онзи момент не била дължима, поради което и нямало как да бъде включена в ГПР. С оглед описаното, счита, че не е налице основание за прилагане на чл. 22 ЗПК. Моли за отхвърляне на предявения иск.

В доказателствена тежест на ищеца е да докаже правния си интерес от предявяване на иска за недължимост на посочената сума.

В доказателствена тежест на ответника е да докаже наличието на валидно уговорена клауза за неустойка в договора за кредит, наличие на предпоставки за начисляването ѝ, както и нейния размер.

Обявява за безспорни и ненуждаещи се от доказване между страните следните обстоятелства: че между страните е сключен Договор за паричен заем Standart 14 № 5731447 със соченото в исковата молба съдържание.

УКАЗВА на страните, че следва най-късно в първото по делото заседание да изложат становището си във връзка с дадените указания и доклада по делото, както и да предприемат съответните процесуални действия, като им **УКАЗВА**, че ако в изпълнение на предоставената им възможност не направят доказателствени искания, те губят възможността да направят това по-късно, освен в случаите по чл. 147 ГПК.

УКАЗВА на страните, че ако отсъстват повече от един месец от адреса, който са съобщили по делото или на който веднъж им е било връчено съобщение, са длъжни да уведомят съда за новия си адрес, като при неизпълнение на това задължение всички съобщения ще бъдат приложени към делото и ще се смятат за редовно връчени.

ПРИКАНВА страните към спогодба, в който случай половината от внесената държавна такса се връща на ищеца. **УКАЗВА** на страните, че за приключване на делото със спогодба е необходимо лично участие на страните или на изрично упълномощен за целта процесуален представител, за който следва да се представи надлежно пълномощно.

УКАЗВА на страните, че за извънсъдебно разрешаване на спора при условията на бързина и ефективност може да бъде използван способът медиация. Ако страните желаят да използват медиация, те могат да се обърнат към център по медиация или медиатор от Единния регистър на медиаторите към Министерство на правосъдието (<http://www.justice.government.bg/MPPublicWeb/default.aspx?id=2>).

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Съдия при Софийски районен съд: _____